

1. משנה קידושין א:א

האשה נקנית בשלש דרכים, וקונה את עצמה בשתי דרכים. נקנית בכסף, בשטר, ובביאה...

וקונה את עצמה בגט ובמיתת הבעל. היבמה נקנית בביאה. וקונה את עצמה בחליצה ובמיתת היבם:

A woman is *niknet* in three ways and is *konah* herself in two ways. She is *niknet* through money, through a written document and through sexual intercourse.

A woman is *konah* herself through a writ of divorce or through the death of the husband. A woman whose husband, who had a brother, died childless [*yevamah*] can be *niknet* by the deceased husband's brother [the *yavam*] only through intercourse. She is *konah* herself (i.e. released from levirate marriage) through *hantzah* or through the death of the *yavam*.

2. משנה קידושין א:י

כל העושה מצוה אחת - מטיבין לו ומאריכין לו ימיו ונוחל את הארץ. וכל שאינו עושה מצוה אחת - אין מטיבין לו ואין מאריכין לו ימיו ואינו נוחל את הארץ. כל שישנו במקרא ובמשנה ובדרך ארץ - לא במהרה הוא חוטא, שנאמר והחוט המשלש לא במהרה ינתק. וכל שאינו לא במקרא ולא במשנה ולא בדרך ארץ, אינו מן הישוב.

Anyone who performs one *mitzvah* has goodness bestowed upon him, their life is lengthened, and they inherit the land. Anyone who does not perform one *mitzvah* does not have goodness bestowed upon them, their life is not lengthened, and they do not inherit the land.

Anyone who is engaged in the study of Bible, and in the study of Mishnah, and acts in an appropriate way, will not be quick to sin, as it is stated: "And a threefold cord is not quickly broken" (Ecclesiastes 4:12).

One who is involved in all three of these activities will not sin easily. And anyone who does not engage in the study of Bible, nor the study of Mishnah, and does not act in an appropriate way, is not part of society.

3. טור אבן העזר הקדמה

יהי שם ה' מברך מעתה ועד עולם...

ועל כן ראוי לאדם לאהב את אשתו כגופו ולכבדה יותר מגופו (במזות סב, ב) ולרחם עליה ולשמרה כאשר ישמר אחד מאבריו. וכן היא חיבת לעובדו ולאזהבו כנפש כפי ממנו לקחה. ועל כן צוה הכתוב על האדם "שארה כסותה וענתה לא יגרע" (שמות כא, י), ועוד מצות רבות נצטוו בענין חביון האדם עם אשתו, כל ימי היותם יחד עד הפרדס, ועוד תקנות רבות נתקנו בהן אחרי כן. ואמרת לחבר בהן ספר, וראיתי בספרים, ובינותי בדברי המחברים, ולקטתי בעמרים מאחרי הקוצרים, וחברתי את הספר הזה, וקראתיו אבן העזר.

Therefore the Torah commanded a man that "he must not withhold from her food, clothing and conjugal rights" (Exodus 21:10). And many other commandments regarding the connection between a man and his wife all the days they are together until they separate. As well as many other laws established for them. I thought I'd write a book about them... and so I wrote this book, and I called it *Even Ha-Ezer*.

4. שמואל א פרק ז פסוק יב

ויקח שמואל אבן אחת וישם בין-המצפה ובין השן ויקרא את-שמה אבן העזר, ויאמר עד-הנה עזרנו ה'.

Samuel took a stone and set it between Mizpah and Shen, and called the name of it *Even Ha-ezer*: "For up to now," he said, "the LORD has helped us."

5. ספר החינוך מצוה תקנב

ומהיות מ'סוד המצוה מה שזכרתי נהגו ישראל לקדש בטבעת להיות בידה תמיד למזכרת...

רמב"ם הלכות אישות פרק א הלכה א

קדם מתן תורה היה אדם פוגע אשה בשוק אם רצה הוא והיא לשא אותה מכניסה לתוך ביתו ובוועלה בינו לבין עצמו ותהיה לו לאשה. כיון שנתנה תורה נצטוו ישראל שאם ירצה האיש לשא אשה יקנה אותה תחלה בפני עדים ואח"כ תהיה לו לאשה שנאמר "כי יקח איש אשה ובא אליה."

שולחן ערוך אבן העזר סימן כו סעיף ד

האשה מתקדשת בשלשה דרכים: בכסף או בשטר או בביאה, מן התורה. אבל חכמים אסרו לקדש בביאה משום פריצות, ואם עבר וקדש בביאה מכין אותו מכת מרדות והיא מקדשת. ואפילו קדשה בכסף או בשטר, אם לא שדך תחלה או שקדש בשוק, מכין אותו מכת מרדות והיא מקדשת.

שו"ת מהר"י מברונא סימן צג

נשאלתי אם חתן רשאי לאכל ביום חפתו. והשבתי כבר פשוט המנהג בכל ישראל דלא יאכל עד שיצא מחפתו.

רמ"א אבן העזר סימן סא סעיף א

ונהגו שהחתן והכלה מתעניין ביום חפתו... יש אומרים לעשות החפה תחת השמים, לסימן טוב שיהא זרעם פכוכבי השמים.

שו"ת מהר"ם מינץ

ונהגו החתן הכלה להתענות ביום הנשואין עד אחר הברכה. יש אומרים הטעם שהוא יום סליחה דידיע שנמחלו עונותיהם ויום כפורים דידיהו... ויש אומרים הטעם שצריכים להתענות שמה שכתרו ולא תהיה דעתן מישבת עליהם בשעת הקדושין...

בית שמואל סימן סא סעיף קטן ו

ונהגו שהחתן והכלה מתעניין - במהר"ם מינץ אית' ב' טעמים, א' משום שהוא יום סליחה דידיהו ונמחל עונותיהם - לפ"ז ראוי להשלים התענית וכ"כ ב"ח בארח חיים ס"ס תקס"ב. ב' שמה שכתרו ולא יהיה דעתם מישבת עליהם - לפ"ז א"צ להשלים וכ"כ בהג"ה ש"ע... ובזמנים שאין מתענים כמ"ש בארח חיים צריך לזהר שלא יהיה רודף אחר מותרות מאכל ומשתה.

ש"ת דברי יציב אבן העזר סימן עב אות א

והנה פשוטות הלשון ברמ"א וכן בדרכי משה אות א – שהחתן והכלה מתעניין ובבית שמואל
דהוא יום סליחה ונמחלים עונותיהם עין שם – מבאר להדיא דגם להכלה נמחלין
עונותיה...

יביע אומר חלק ג אבן העזר סימן ט

נשאלתי אודות המנהג שהחתן והכלה מתעניין ביום חפתם, אם יש מקום להקל לחתן שלא
להתענות כשטורח צרכי החפה עליו. ואם עכ"פ יש להקל לכלה שלא תתענה...

(ה) ומעתה הבוא נבא לבאר אם מנהג זה פשוט גם בארצות המזרח. וראיתי בכנסת הגדולה
ארח חיים (סי' תקנט בהגהות בית יוסף) שכתב שעיר קושטנדינא הוא מקום שנהגו שלא
להתענות ביום הנשואין. ע"ש (= עין שם). ומר"י (= ומורנו הרב רבי יהודה) עינינו בש"ת
בית יהודה ח"ב (ס"ס כג) נשאל בדין חתן בכור שנשא אשה ע"פ אם מתר לו להתענות, וכתב,
שאינו רשאי להתענות, דלגבי דידה יו"ט הוא, ודוחה אפי' נגעים (מ"ק ז:).

ומ"ש הרמ"א בהגה באה"ע (סי' סא) שהמנהג שהחתן מתענה ביום חפתו כדי שימחלו לו
עונותיו, אין לסמך על זה, ולא נהגו העולם בכך. עד כאן...

ולפע"ד הרוצים להחמיר בזה לא עושים יפה, שהיא קולא הבאה לידי חומרא לדחות יו"ט שלו
בשביל כך. וכמש"כ בש"ת יביע אומר ח"א (חאר"ח ס"ס לד). ומכ"ש בזה"ז שירדה חלשא רבה
בעולם. וכ"ש הכלות שאין צריך שיתענו ביום חפתן. וכמש"כ לעיל. ואל תשיבני מאיזה חכמים
שאמרו שהחתנים צריכים להתענות גם כאן בא"י, שאין ספק שנגעלם מעיניהם דברי כל
האחרונים מגדולי רבני הספרדים וארצות המזרח, שהעידו בגדלם שאין אנו נוהגים כן. והא
ודאי בראותם כל הרבנים הנ"ל הן הן יודו שאין להתענות. ומודים דרבנן הינו שבחיהו. ורק
האשכנזים שנהגו פה להתענות ישארו במנהגם. הנלע"ד כתבתי. והש"ת יעב"א.

ילקוט יוסף הלכות נישואין פרק ג

ויש ליעץ לחתנים שביום החתנה יעסקו בלמוד התורה בתענית דבור שזה עדיף מתענית
ממש... צריכים לזהר שלא יהיו רודפים אחר מותרות במאכל ומשקה. ולא ירבו באכילה
ובשתיה יותר מדאי.

ש"ת דברי יציב אבן העזר סימן עו

ולפי כל הטעמים, עקר התענית הוא ביום החפה דוקא... משמע דאין להקדים.

ערוך השולחן אה"ע"ז סימן סא סעיף כא

כמה מנהגים יפים הנהיגו בני ישראל בעת חתנותם הנהיגו להתענות ביום החפה דאיתא באגדה
שמוחלין לחתן עונותיו [ירושלמי בכורים] וכיון שהוא יום סליחה מהראוי להתענות ולבקש
רחמים שיחיה חיי שלום עם בת זוגו ושיצא מהם דור ישרים בעיני אלקים ואדם וגם כדי שלא
ישתכרו ולא תהא דעתם מישבת עליהם בעת הקדושין ולטעם זה א"צ להשלים התענית.. וא"צ
קבלת תענית במנחה שלפניו כיון שכלם נהגו כן... מ"מ יתפללו החתן והכלה ענגו במנחה
כדמשמע שם וגם נהגו להתודות בתפלת המנחה ובימים שאין מתעניין א"צ להתענות ג"כ... וכן
אם קשה עליהם התענית מאד לא יתענו ורק יזהרו שלא ישתנו ממשקים המשכרים ולא ירדפו
באותו יום אחרי מותרות מאכל ומשתה...

